

4.s.e.påske

Jesus siger i evangeliet i dag: *Når I får ophøjet Menneskesønnen, da skal I forstå, at jeg er den, jeg er, og at jeg intet gør af mig selv; men at som Faderen har lært mig, sådan taler jeg.*

✠

Ophøjet, dvs. når Jesus er korsfæstet og opstanden, henrettet, hængt op på et kors, og stået op fra de døde.

Vi skal forstå Jesus i lyset af hans død og opstandelse. De fortæller os, hvem han er, og om hvor stort et håb, han bringer til os i vores dagligdag og liv i verden.

✠

Jeg vil gerne opholde mig ved en enkelt formulering Jesus bruger. Hvorfor siger Jesus: *da skal I forstå, at jeg er den, jeg er?*

Naturligvis er Jesus den, han er.

Jeg er den, jeg er. Sprogligt set ligger der en indrømmelse i sådan formulering. Man siger derved: Vi mennesker kan ikke gribes fuldt og helt gennem den beskrivelse, vi gør os af hinanden og af os selv.

Du har ét billede af mig, en anden et andet. Vi mennesker møder hinanden i verden, ser og oplever hinanden i forskellige situationer, hvor vi nogle gange handler fornuftigt og klogt, andre gange dumt og ufornuftigt. Der kan således let tegne sig forskellige billeder af os gennem tiden, ja på den ene og samme dag, ja og fortsat gennem hele livet. Vi møder samtidigt hinanden med såvel negative som positive fordomme. Sådan er det!

Jeg er den, jeg er er derfor også en god betegnelse på hvert enkelt menneske. En betegnelse, som giver plads til mangfoldige billeder af alle de facetter vi rummer hver især. Betegnelsen kan rumme al min styrke og al min svaghed, alle mine brist og alle mine fortræffeligheder. Og den bør så også gøre mig bevidst om lige at tænke mig om en ekstra gang inden jeg gør mig et alt for entydigt billede af min næste.

Idet Jesus siger: *Når I får ophøjet Menneskesønnen, da skal I forstå, at jeg er den*, så giver det imidlertid også associationer til dengang Gud gav sig tilkende for Moses ved den brændende tornebusk. En beretning, som er at finde i Anden Mosesbog i Det Gamle Testamente.

Moses vogtede får for sin svigerfar, da ved Horeb bjerg så en brændende tornebusk. Den brændte uden at blive til aske. Fra den brændende tornebusk lød en stemme. Det var Gud, som talte til Moses og bød ham at hjælpe israelitterne ud af Ægyptens slaveri. Moses spurgte da til sidst Gud, hvem skal jeg egentlig sige det, som har givet mig denne opgave? Og Gud svarede da: *Du skal sige, at jeg er den, der er. "Den, der er har sendt mig!*

Det er sandt, at Gud er den, han er. Han, livets kilde, er mere og større, end det, vi med vores forstand og kløgt kan indfange med ord. Gud vækker en tro, rækker et håb og møder os med en kærlighed, som rækker langt ud over det vi kan beskrive fyldestgørende med ord. Gud og hans gerninger kan

vi ikke sådan få greb om. Og derfor giver Guds selvbeskrivelse god mening. Gud er den, der er. Og hvad Jesus lærer os, at vi møder Gud i ham. Gud er hans far i himlen. Jesu død og opstandelse viser nu ikke blot Guds kraft og styrke, Guds magt til at tage kampen op mod død og tomhed, men også Guds kærlighed til at være sammen med os i kød og blod, ja Guds udadvendt kærlighed og vilje til at vække troen, håbet og kærligheden her, hvor vi lever og bor. Det ske i Jesu navn. Amen